

efik's kontraŭ vi, kaj tial vi fames, 'Ari. N'niu plu viv's, post kiam li decid's mortigi ilin, n'niu krom vi, kaj li mortig's kelkajn el la plej bonajn gesorĉistojn de l' epoko – la MakKinojn, la Bonz-ojn, la Pruet-ojn – kaj vi, nura bebo, vi postviv's.”

Io tre dolora okazis en la menso de Hari. Dum la rakonto de Hagrid finiĝis, li revidis la blindigan verdan fulmon, pli klare ol li iam ajn antaŭe rememoris ĝin – kaj la unuan fojon en la vivo, li rememoris ion alian – altvoĉan, frostan, kruelan ridegon.

Hagrid malgaje rigardis lin.

“Mi mem pren's vin el 'a ruina domo, laŭ l' ordono de Zomburd'. Venig's vin al ĉi tiuj uloj...”

“Rubajoj,” diris onklo Verno. Hari eksaltis, li preskaŭ forgesis, ke la Dursloj ĉeestas. Onklo Verno ja ŝajne regajnis sian kuraĝon. Li kolere rigardis Hagrid, kaj estis pugniginta la manojn.

“Aŭskultu, knabo,” li graŭlis. “Mi konfesas, ke estas io stranga ĉe vi, supozeble nenio, kion ne forigus bona batpuno – kaj pri viaj gepatroj, nu, stranguloj ili estis, oni ne neu tion, kaj miaopinie la mondo estas pli bonstata sen ili – petis tion, kion ili ricevis, rilatante kun tiuj sorĉaj homoj – ĝuste kion mi atendis, ĉiam sciis, ke ili trafos aĉan finon –”

Sed tiumomente Hagrid saltstariĝis de la kanapo kaj eltiris uzdifektan rozkoloran ombrelon el sia mantelo. Celante s-ron Dursli per ĝi, glavece, li diris, “Mi vin avertes, Dursli – mi vin avertes – unu plian vorton...”

Minacate per pikado sur la pinto de ombrelo fare de barbohava giganto, onklo Verno denove perdis la kuraĝon; li retiriĝis al la muro kaj silentiĝis.

“Pli bone,” diris Hagrid, profunde anhelante kaj residiĝante sur la kanapo, kiu ĉifoje kurbiĝis ĝis la planko.

Dume, Hari ankoraŭ havis demandojn, milojn da. “Sed kio okazis kun Vol – pardonu, Vi-Scias-Kiu?”

“Bona demando, 'Ari. Malaper's. Tute malaper's. Saman nokton, kiam li prov's vin mortigi. Pro ti' vi estes eĉ pli konata. K'mprenu, jen la plej granda mistero... li est's fariĝanta pli kaj pli potenca – kial li iris?”

“Kelkaj dires, ke li mort's. Miaopinie, fiŝosterko. Ne scies, ĉu li hav's en si sufiĉan 'oman por morti. Kelkaj dires, ke li restes ie, atendante, iel, sed tion mi ne kredes. 'Omoj kiuj subten's lin reven's al ni. Kelkaj reven's el iaj trancoj. Mi ne s'poz's, ke ili povus fari tion se li estus revenonta.

“La plimulto el ni s'pozes, ke li estes ie sed perd's siajn povojn. Est's tro malforta por daŭrigi. Ĉar io ĉe vi finig's lin, 'Ari. Tiun nokton okaz's io, kiun li ne anticip's – mi ne scies, kio ĝi est's, n'niu scies – sed io ĉe vi malutil's por li, jes ja.”

Hagrid rigardis al Hari kun varmeco kaj estimo en la okuloj, sed Hari,